

raò. La vaga de paletes ens l'ha fet conèixer, i per cert que no diria massa a favor d'alguns, si la afirmació resultés verdadera.

Un cap de colla explicava que tenia un manobre jovenet, qui va demanar-li per a ser aprenent de paleta. El cap de colla va dir-li: Com vols ser paleta si no saps ni de llegir, ni d'escriure, ni de dibuix, ni saps fer res? Ves a dibuix a la escola del Hospici, que't costarà tot lo més 3 ptes. cada any, i a estudi, que si vols jo en parlaré al Centre Catòlic, per la conferència dels vespres, que no't costarà res i apendràs de llegir, escriure i de dibuix, i, un cop en sàpigues un xic, podràs ser paleta. A lo que contestà el manobre: ¡Que m'en donarieu de feina! Els meus companys casi cap no'n saben de lletra, i un dia podran ser paletes.

¿Tenia raò aquell bergant de dir que la majoria de la classe treballadora no saben de llegir ni escriure?

Mentres no s'agraeixi l'esforç dels aimants de la cultura, ja pot la nostra Mancomunitat fer escoles catalanes; que la gent que no'n sent necessitat, la que no's vol donar la feina d'apendre, voldrà esgotar-li les fonts de ont treu els cabals, perquè no's pugui propagar aquella cultura que és la admiració de propis i estranys. Els enemics de la cultura catalana sempre tindran per ajudants a tots aquells que, ni d'apendre de llegir i escriure volen. No s'hi troben entre aquests el jovent català ple de ideals, qui formen els Pomells de Joventut, puix saben que la incultura és lo que ens fa perdre la fesomia de veraders catalans.

Res se podrà contra nosaltres, puix com més contrarietats més fervor per a treballar per a Catalunya i per a la seva perfecció a base de la perfecció propia, a costa d'estudi i aplicació en l'ofici respectiu, puix tots els oficis honren a Catalunya.

¡A treballar, doncs, companys pomellistes! I fer saber amb obres, als castellans i als catalans que els serveixen, que al crit de «Sometent» ens havem despertat, i que apreciem la cultura ¡que Catalunya posa a les nostres mans d'obriers, per a instruir-nos i fer-nos homes.

ANTONI PLANAGUMÁ.

MARBOLÉNY

A mida que anava pujant la montanya, el cor se m'esponjava de joia, en contemplar la bellesa de la natura, aquell gran panorama que a mos peus s'extenia.

A cada pas que donava, no podia resistir la temptació de girar-me,